

TOPLUMA HİZMET UYGULAMALARI

TÜRKMEN MÜLTECİ ÇOCUKLAR ile BİREYSEL GÖRÜŞME RAPORU

Hafta 2. No:1

Görüşülen Çocuk(lar): Halit (10), Cevdet (11).

İçerik: Türkmen çocukların Türkiye örgün eğitim sisteminde karşılaştıkları ayrımcılık ve dışlanma.

Türkmen Evinden alınıp sınıfa getirilen çocuklar, yaş gruplarına göre sıralara yerleştirildi. Dört-altı yaş grubundan olan öğrenciler bir tarafa alındı ve resim çizme, boyama etkinlikleri ile uğraşıldı. Yedi yaş ile on yaş arasında olup Türk alfabesini bilmeyen çocuklar da grup olacak şekilde sıralara yerleştirildi. Bu çocuklar ile bir hafta öncesinden hazırlamış olduğumuz harf çizim etkinlikleri, yazı yazma alıştırmaları ve uygulamaları yapıldı. (Örn; çizgi çizme çalışması, e harfi çalışması)

On yaş ve üzeri olup okuma yazma bilen öğrenciler ile de ben ilgilendim. Yaşları itibariyle belirli bir idrak eşiğini geçmiş olduğunu varsaydığım bu çocuklardan Türkiye ile ilgili görüşlerini ve yaşadıkları **uyum problemlerini** anlatmalarını istedim.

Onların gelişim düzeyine göre basit bir **grupla psikolojik danışma** (oldukça basitleştirilmiş ve problem odaklı) tertiplemiş oldum.

Etkin bir şekilde dinlediğim çocuklardan olan Halit, MEB'e bağlı ilkokula gittiğinden bahsederken, rapor etmem gereği duyduğum şu anekdotu paylaştı:

*"Okula gittim ama **artık okulu sevmiyorum**. Çocuklarla iyi anlaşamıyoruz... Biz hani Irak'tan geldik ya, Irak'tan geldiğimiz için bize 'korkak' diyorlar. 'Siz vatanınızı terk ettiniz, korkup kaçtınız' diyorlar. Çok sinir oluyorum. Bizimle dalga geçiyor çocuklar. Ben de onlarla **kavga ediyorum**.*

(Cevdet de katılıyor) Ben de kavga ettim. Bana da diyorlar. Ama artık ben aldırmiyorum. Onlar salak. Biz korktuğumuz için kaçmadık ki, bizim silahımız yok. Biz çocuğuz daha."

Cevdet ve Halit'in bir ağızdan benzer olayları anlatması üzerine, bu durumu sınıf öğretmenleri ile paylaşıp paylaşmadıklarını sorduğumda şu yanıtı aldım:

"Öğretmene söyledim tabii ki. Şikayet ettim. Ama bir şey yapmıyor. Çocuklar yine devam ediyor."

Örgün eğitimde özellikle Türkçe bilen Türkmen çocuklar, etraftan duyduklarıyla konuşan Türk yaşlıları tarafından belirgin şekilde aşağılanıyor ve dışlanıyor gözükmektedir. Bu duruma öğretmenlerin yeterince hassasiyet göstermediği ve alınan önlemlerin yetersiz kaldığı izlenimi uyanmaktadır. Diğer Türkmen çocuklar ile yaptığım görüşmeler de bu tespiti destekler nitelikte olup bahsi geçen ayrımcı tutumun çocukların yaşlılarıyla birlikte uyum içinde öğretim görmesine ciddi engel oluşturmaktadır.

Gözlemci: Umut Ramazan SAZÇALAR

TOPLUMA HİZMET UYGULAMALARI
TÜRKMEN MÜLTECİ ÇOCUKLAR ile BİREYSEL GÖRÜŞME RAPORU
Hafta 6. No:2

Gözlenen Çocuklar: 7 erkek öğrenci. (yaşları 10-13 arası)

İçerik: Ağır argo ve küfürler ile konuşma, saygı ve hoşgörü sınırlarını zorlayan hal ve davranışlar.

2 Kasım 2016 tarihinde yapmakta olduğumuz topluma hizmet uygulamasında, yaklaşık 30-40 öğrencinin gelmesi üzerine gerekli boş sınıfı ayarlayarak öğrencileri yaş gruplarına göre ikiye bölme önerisinde bulundum. Bu sayede 5 yaş ile 9 yaş arasını bir sınıfta, 10 yaş ve üstünü ayrı bir sınıfta toplayarak uygulamamızı sürdürdük.

10 yaş ve üstü çocuklar ile Okuma Salonunda Türkçe ve Tarih dersi yürütmek niyetindeydim.

Öğrencilerin lakayt davranışlarını görünce, derse başlamadan evvel disiplini tesis etmek için sınıf kurallarını tebliğ ettim. Nispeten sert bir üslup kullandığım için sınıfın nizamını 20-25 dakika kadar koruyabildim.

Bu süre içinde Türk alfabesi ile ilgili bilgi düzeylerini ölçtüm ve tahtaya kaldırıp yazı yazdırma alıştırmaları düzenledim.

Nihal Atsız'ın *"Umut en son terk olunan şeydir. Umutlarımız kırık değildir."* Sözünü şiar edinmiş birisi olarak ve henüz 8 yaşındayken Türkçe ders kitabının en arka sayfasında incelediğim 'Türk Dünyası Haritası' ile hayatımın değiştiğini, kendi tarihime ve bağlarımaya dayanarak her zaman umut dolu olduğumu hatırlayarak mülteci Türkmen çocuklara da umut aşılayabilmek için Türk Tarihini anlatmaya başladım.

Türklerin anayurdu ve Mete Han'ı anlatırken; dersin başından beri sınıfın düzenini bozma teşebbüsleri olan beş-altı öğrenciyi kulak verdim.

Birbirlerine oldukça ağır ve yüz kızartıcı küfürler ettiklerine şahit oldum ve bana da son derece saygısızca davrandıkları vakit onları önce uyardım. Ardından ne yazık ki tamamen keyfi bir şekilde koşarak sınıfı terk ettiler. Geriye kalan kız öğrenciler ve birkaç erkek öğrenci ile derse devam etmek durumunda kaldım. Çocuklar, terk ederken de tabiri caizse 'ana-avrat' sövmekte idiydiler.

Adeta bir sabır imtihanına tabii olduğum bu talihsiz tecrübe neticesinde, ilgili çocukların ıslahını gönülden istesem de bir sonraki hafta derse gelmelerine müsaade etme konusunda tereddüt içine düştüm.

Gözlemci: Umut Ramazan SAZÇALAR